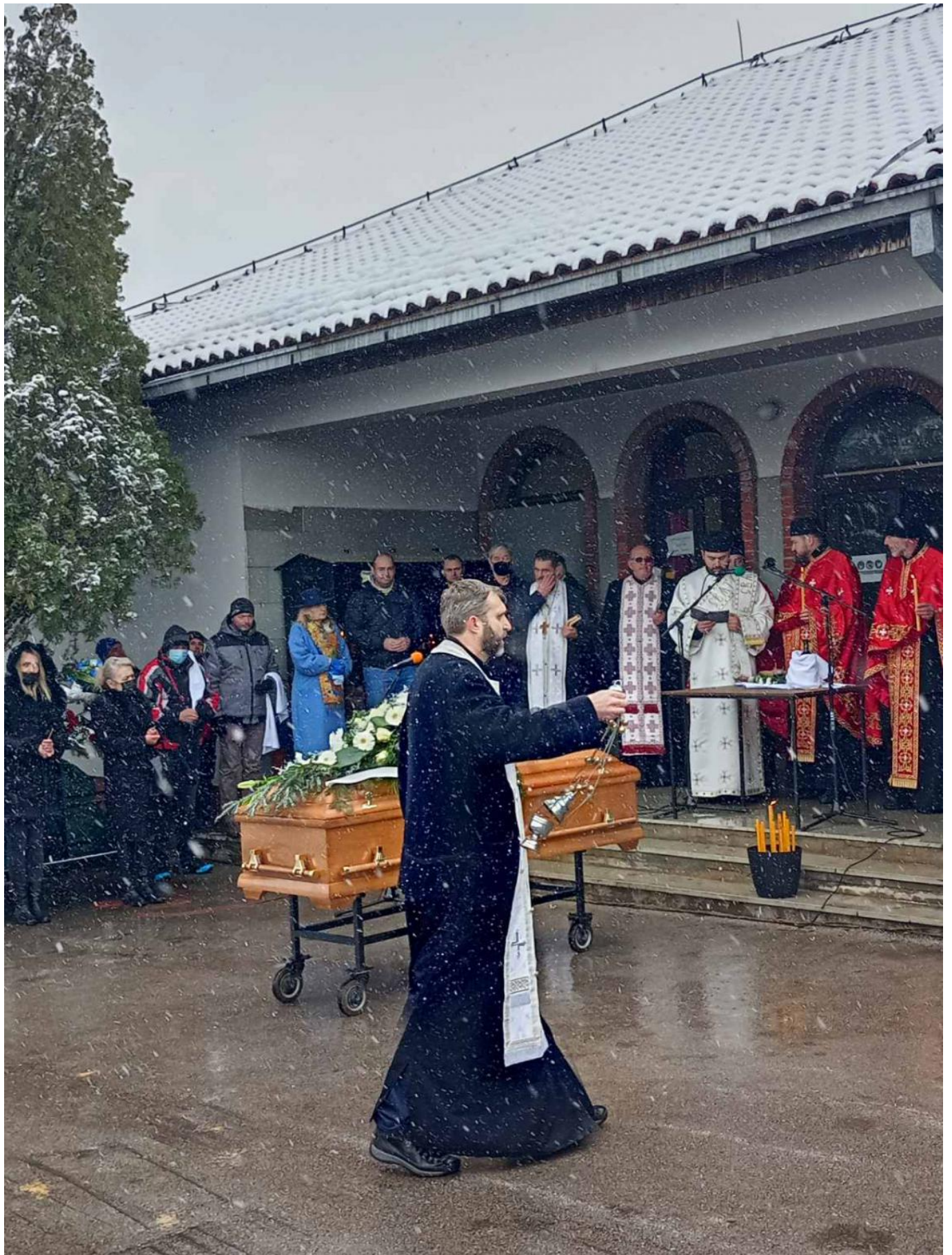

27/01/2022

Молитвени опроштај од Радована Белог Марковића

На вечни починак данас је на гробљу у Лајковцу испраћен угледни српски књижевник Радован Бели Марковић. Опело је служио архијерејски заменик Епископа ваљевског г. Исихија протонамесник Филип Јаковљевић, уз саслуживање епархијских свештенослужитеља. Уз чланове породице, од надалеко познатог Лајковчанина опростили су се бројни суграђани, председник Општине Лајковац Андрија Живковић и некадашњи српски премијер Војислав Коштуница и министар полиције Душан Михајловић.

На дан када се природа освећује, Син Божји се крштава у водама Јордана и Дух Свети силази на Спаситеља света, када празнујемо Свето Богојављење, преминуо је драги нам књижевник Радован Бели Марковић. Човек, који није био обично, већ велико име за свет савремене књижевности. Свет његових колега, пријатеља и свих који су га познавали, казао је у дирљивом опроштајном слову архијерејски заменик Епископа ваљевског г. Исихија протонамесник Филип Јаковљевић, који је овом свестраном културном делатнику пре четири године, у име блаженопочившег Епископа ваљевског Милутина, уручио Орден Светог Владике Николаја. Управо ту, у завичају, чије је име пронео широм земље изврсношћу своје личности и својих рукописа.

– Радован Бели Марковић био је пример пера и морала, пример истрајности и осећајности. Као такав, остаће узор многим новим нараштајима. Не би могао другачији ни бити, зато што се он напајао на изворима на којима су се напајали сви великани овог краја. Његова стална тема и дилема, која га никад није напуштала, био је српски народ и његов језик. Управо све то га је чинило и давало му огромну књижевну силу. Силу, која га је уздигла у висине бесмртника, овенчала главу неувевљивим венцем. Силу, која је записала пером не на папиру, него у камену сва дела његова и која је учинила да се управо на њега односе речи његовог по перу друга: “Благо човјеку ко довјека живи, имао се рашта и родити”- рекао је протонамесник Филип Јаковљевић.

„Ово у животу бива или не бива једанпут и ово се памти читавог живота, а ни у оном вечном се не заборавља“, речи су Радована Белог Марковића изговорене приликом уручења му Ордена Светог Владике Николаја. Много је дивних речи које је велики књижевник записао и изговорио, али управо ове отац Филип Јаковљевић носиће у трајном сећању. Јер, како је поделио са присутнима, оне су биле његово исповедање вере и на њему својствен начин исказивање његовог поимања тајне живота и тајне смрти. Протонамесник Филип Јаковљевић је пренео изразе саучешћа Преосвећеног Епископа

ваљевског г., Исихија, који такође ових дана приноси молитве за душу великог ствараоца.

Радован Бели Марковић био је човек јединственог сензибилитета, надахнућа и литерарног израза, којима је остао веран пола века. Без додира са трендовима, који диктирају комерцијалне елементе сходно друштвеном контексту у коме уметност писања егзистира. Многа његова дела, приповедачке бравуре, завредила су престижна признања и хвалоспеве критике и читалаца. Велик пером, а животом један од нас. Срдачни насмејани господин и једнако човек „из народа“. Онај који шета сокаком вароши железничара и покрај опеване Лајковачке пруге, где клопарања вагона сваког дана откину по тренутак намерника. Онај, који кнеза Мишкина „доводи“ у бело Ваљево и „залива последњу ружу Колубаре“. Онај, чији је језик богатио књижевни српски, а преводиоце изазивао као вагабунде боемске калдрме. Онај, без ког је тешко, а мора се. Док се празнина не попуни... у његовим Ћелијама, Лајковцу, Ваљеву...

На празник Богојављења у 75. години у Лајковцу је преминуо један од најугледнијих савремених српских књижевника Радован Бели Марковић. Препознатљив по особеном језичком изразу, препуном архаичних појмова и сопствених новотвореница, и приповедању о збивањима унутар сопственог универзума, уз обиље хумора и ироније, Радован Бели Марковић стварао је равно пола века и за своје стваралаштво овећан је бројним књижевним наградама. Међу њима су: Андрићева награда за књигу прича за „Септембрини у Колубари“, награда „Бора Станковић“ за „Мале приче“, док су роману „Лајковачка пруга“ припале Нолитова награда за роман и награда „Бранко Ћопић“. Роман „Лимунација у Ћелијама“ као најбоље жанровско остварење препознале су „Вечерње новости“. У низу сјајних остварења налазе се и „Кнез Мишкин у белом Ваљеву“, „Госпођа Олга“, „Девет белих облака“, „Оркестар на педале“...те последњи роман „Стојна ветрењача“, објављен јула прошле године. Од 1978. до 1994. радио је као новинар ваљевског недељника „Напред“, био је политички функционер у Општини Лајковац и управник лајковачке Градске библиотеке. Такође, био је део и редакција „Књижевне речи“ и „Књижевних новина“, као и члан Српског књижевног друштва и Српског ПЕН-а.

Рођен је у Ћелијама, школовао се у Лајковцу, Лазаревцу и Београду. Иако је својом прозом допирао до поклоника литературе широм света, цео свој животни и стваралачки век остао је везан за „железничарску варош“ и ваљевски крај, где ће, поред романа, остати упамћен и по сјајним беседама

на разним манифестацијама, а топоними овог парчета српског простора у трајање утиснути у његовим романима. На Светосавској академији у Градској кући Лајковца децембра Господњег 2018. блаженопочивши Епископ ваљевски

Орденom Светог Владике
ваљевске, Преосвећени Епископ
ваљевске епархије, уз усрдне молитве
за његову душицу.

spc.rs